

всички заявилъ, че и той сжщо ще бжде детрониранъ, ослѣпенъ и затворенъ въ тъмница, ако отстѣпи и се откаже отъ истинската християнска вѣра. Този съборъ, ако, разбира се, е безспоренъ историченъ фактъ, билъ свиканъ, за да присѣдствува по случай възкачването на Симеона на владѣтелския прѣстолъ. Съборитѣ пъкъ, свикани отъ царь Борисъ III и Иванъ Александъръ противъ богомилитѣ, исихаститѣ, еврейтѣ и пр., не могатъ да бждатъ прѣдметъ на историята на българското държавно право, защото тѣ поне по форма иматъ религиозенъ характеръ и иматъ значение само за българската църковна история. Такива религиозни събори свиквали и византийскитѣ императори, както и другитѣ християнски владѣтели въ своитѣ държави.

Въ старото българско общество видно мѣсто заимели боляритѣ. Тѣ били най-силната подкрѣпа на монархичното държавно управление въ България и отъ тѣхъ се избирали църковни, военни и административни управители и началници, на които главно българскитѣ владѣтели основавали своята сила и мощъ. Въ нормални врѣмена и когато на българския владѣтелски прѣстолъ седѣли силни владѣтели, боляритѣ били най-важнитѣ органи, чрѣзъ които тѣ управлявали държавата си. Въ аномални пъкъ врѣмена и когато българскитѣ владѣтели били слаби и неспособни, боляритѣ се стремѣли да взематъ по-голѣмо участие въ държавното управление. Тѣ се поставяли начело на държавнитѣ прѣврати, въ които много български владѣтели били убити и детронирани, и слѣдъ това прибирали въ ржцѣтѣ си цѣлата върховна власть. Но това обикновено траяло много малко врѣме, до възстановяването на